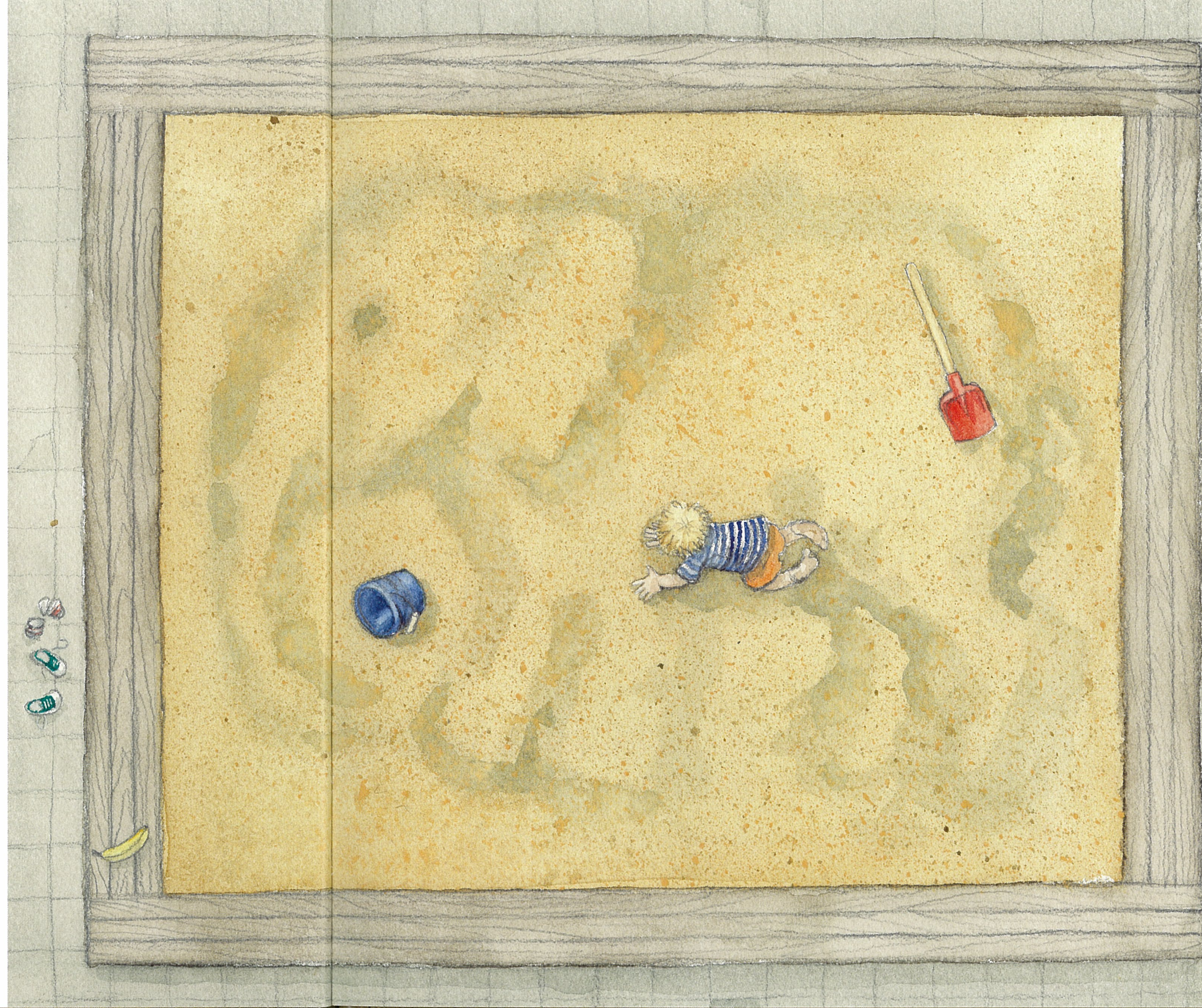

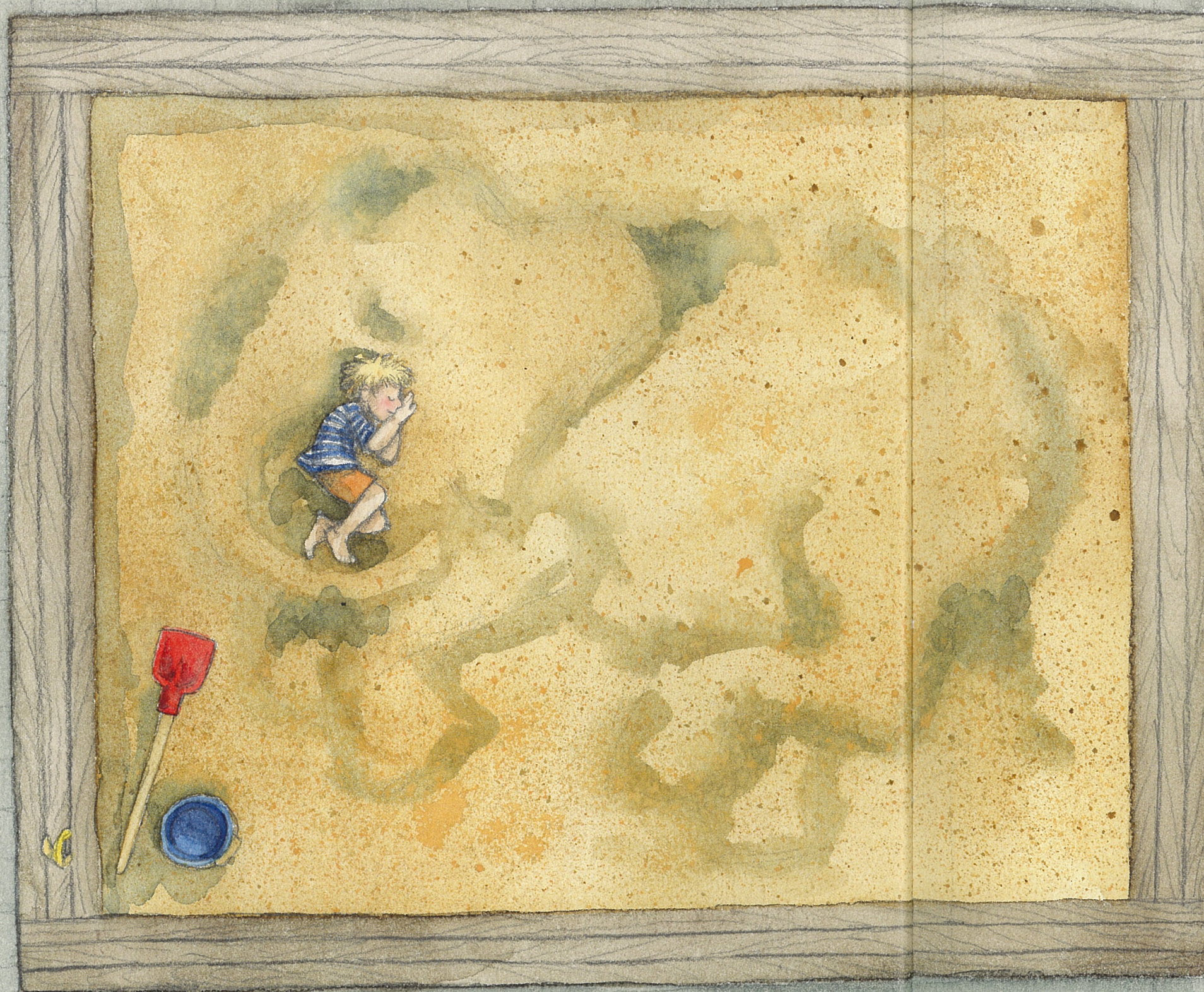

Er is niemand om mee te spelen! Tijn doet zijn ogen dicht en telt tot tien. Als hij ze weer open doet, is hij nog steeds alleen.

Tijn woelt met zijn handen en voeten door het zachte zand. Zomerwarm glijdt het tussen zijn tenen en vingers door. Hij laat sporen achter in het zand. Hé, dat is leuk! denkt Tijn. Hij begint lijnen te trekken. Tijn tekent en tekent. Dan kijkt hij eens goed. Wat is dat? Wie kijkt hem daar aan vanuit het zand? Daar ligt een grote, dikke olifant!

‘Hallo, wie ben jij?’ vraagt Tijn vriendelijk. Hij woelt en aait, klopt en strijkt glad. ‘Ik wou dat je levend was!’ zucht Tijn uiteindelijk en klopt liefdevol op het grote voorhoofd.

Tijn kruipt lekker in de grote kuil van de slurf. Ineens voelt hij dat hij moe is. 'Gezellig hè, lekker samen slapen', mompelt hij. De slurf sluit zich nog iets steviger om zijn kleine rug.

Een zacht snuiven dicht bij zijn oor wekt Tijn. Hij wrijft verbaasd in zijn ogen. Wat is dat nou! De olifant tilt zijn kop op en geeft Tijn een vriendelijk duwtje met zijn slurf. 'We hebben nu wel lang genoeg liggen rusten. Kom je mee?' vraagt de olifant en strekt zich, zodat kleine straaltjes zand van zijn rug regenen. 'O', zegt Tijn. 'Je bent wakker geworden!' 'Natuurlijk ben ik wakker geworden!' De olifant snuift en blaast een glinsterende zandwolk uit zijn slurf. 'Kom, ik til je op mijn rug.' De rug van de olifant is ruw en warm als een zandstrand in de zomer. Het is echt een groot dier! En veel hoger dan Tijn had gedacht...

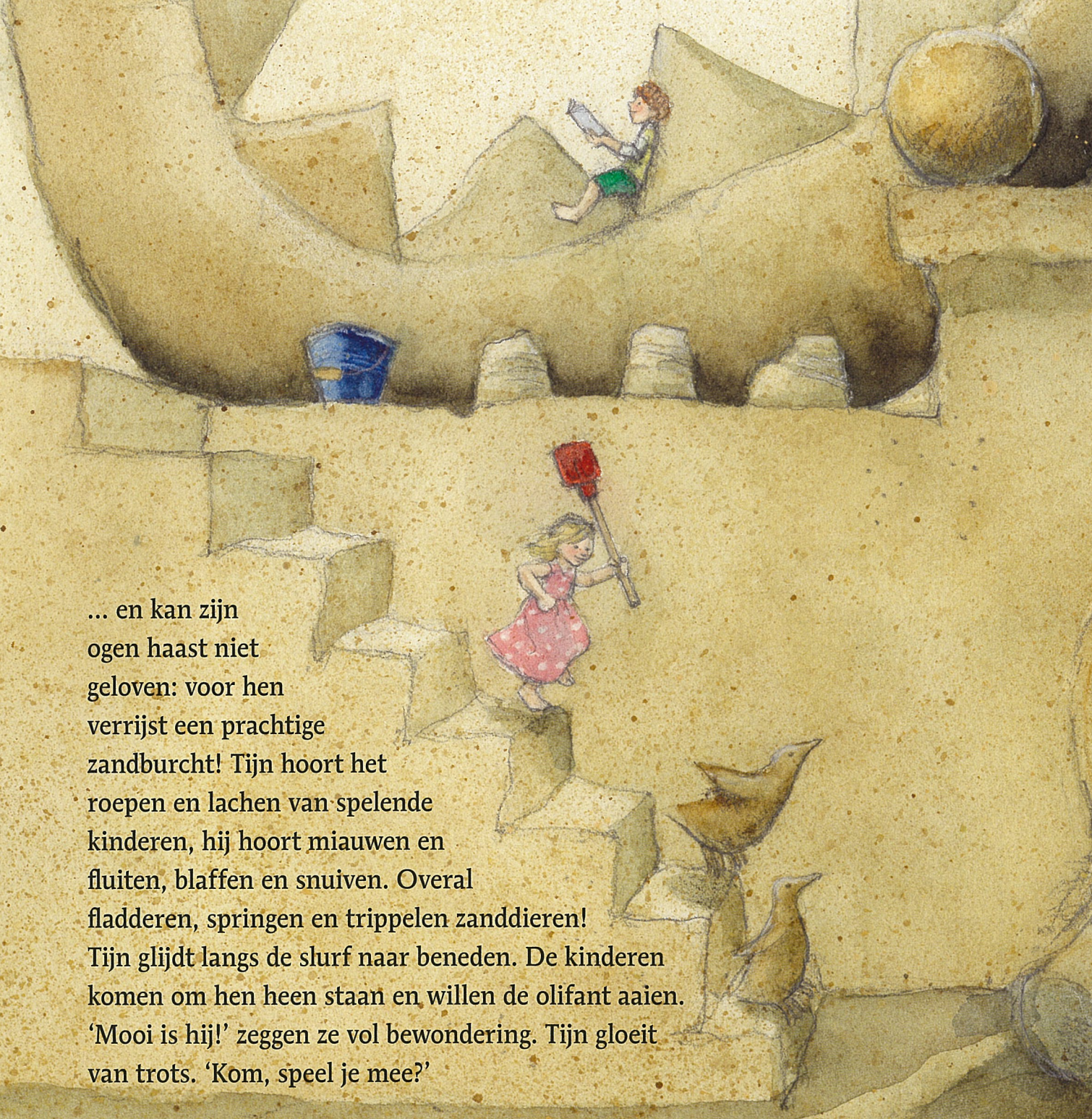
‘Maar waar gaan we naartoe?’ vraagt Tijn.
‘We gaan spelen!’ antwoordt de olifant vrolijk. ‘Wees niet bang en hou je goed vast...’

De olifant wappert drie keer met zijn oren en trompettert dan luid:

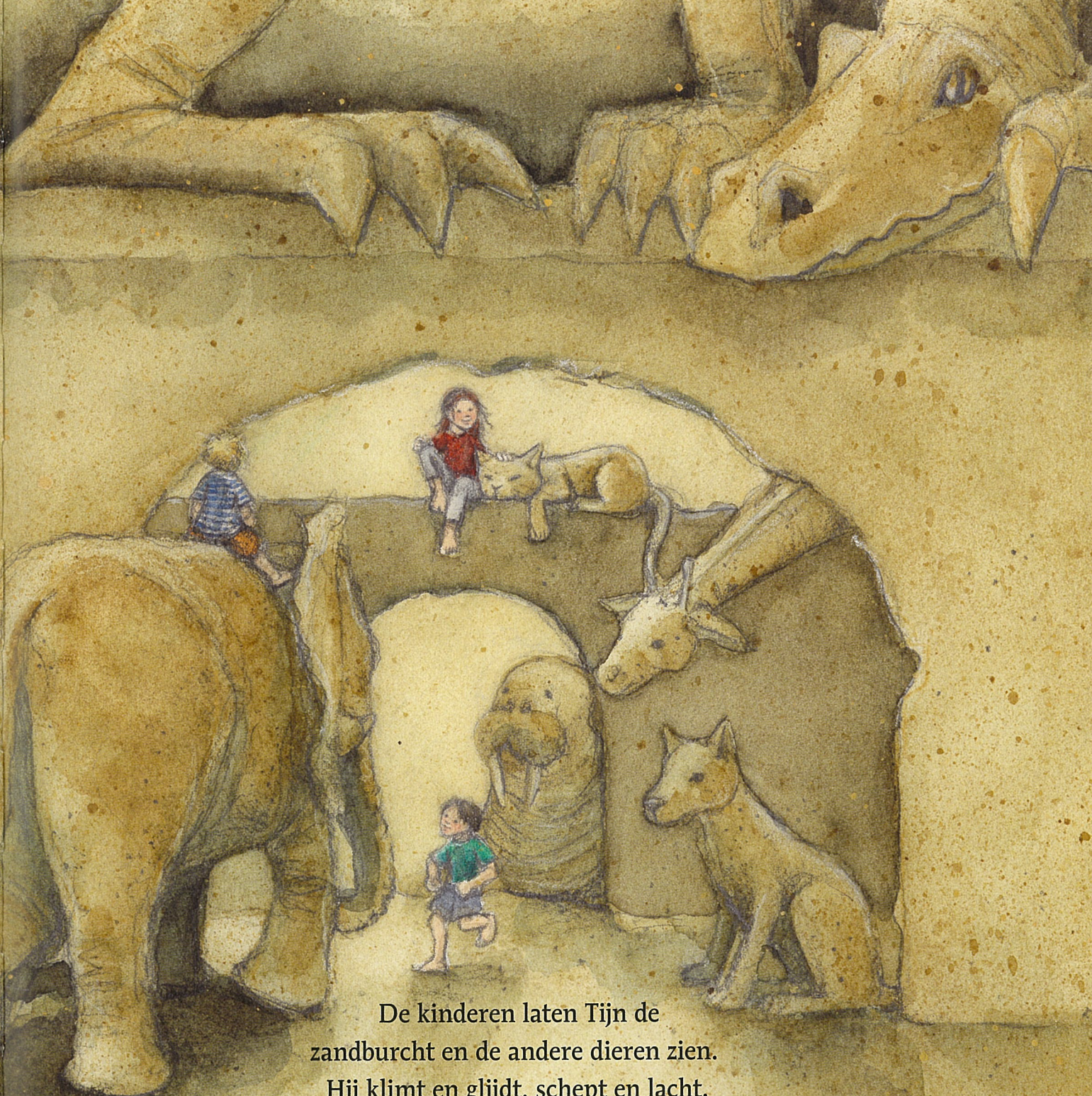
‘Zindbad – zandbad – suizelzand!
Hoera, op naar zandburchtenland!’

Hij schommelt met zijn slurf en stampt het zand tot een grote wolk om hen heen. Nu schudt hij zich en hij schudt zich zo, dat Tijn zijn ogen stevig dicht moet doen. Dan wordt het stil. Tijn kijkt voorzichtig tussen zijn vingers door om zich heen ...

... en kan zijn
ogen haast niet
geloven: voor hen
verrijst een prachtige
zandburcht! Tijn hoort het
roepen en lachen van spelende
kinderen, hij hoort miauwen en
fluiten, blaffen en snuiven. Overal
fladderen, springen en trippelen zanddieren!
Tijn glijdt langs de slurf naar beneden. De kinderen
komen om hen heen staan en willen de olifant aaien.
'Mooi is hij!' zeggen ze vol bewondering. Tijn gloeit
van trots. 'Kom, speel je mee?'

De kinderen laten Tijn de
zandburcht en de andere dieren zien.
Hij klimt en glijdt, schept en lacht.